

Hvis en udlænding, der påberåber sig at være A- eller B-flygtning er blevet afvist af direktoratet for udlændinge, så kan udlændingen som tidligere nævnt indbringe sagen for flygtningenævnet.

I sådanne tilfælde skal direktoratet for udlændinge fremsende sagens akter til flygtningenævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse og en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Flygtningenævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelser om afhøring af udlændinge og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, og udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, ligesom de skal have lejlighed til at udtale sig herom.

Hvis udlændingen eller dennes advokat begærer det, så har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for flygtningenævnet.

Det er klart, at disse ovenstående regler og i særdeleshed retten til fysisk at få foretræde for flygtningenævnet og mundtligt forelægge sin sag betyder, at behandlingen af sager vedrørende udlændinge, der påberåber sig at være flygtninge, kan blive ret så langvarige.

Denne langvarige behandlings- og klageprocedure går langt ud over, hvad der kræves i flygtningekonventionen, og påfører den danske statskasse betydelige udgifter til ophold og underhold af formodede flygtninge, der venter på at få deres sager afgjort.

Den tiltagende strøm af udlændinge vil ligeledes i urimelig grad belaste enkelte kommuner, hvor Dansk Flygtningehjælp af egen drift har indlojeret udlændinge på hoteller m.v.

Alt dette skal sammenlignes med, at andre stater og privatpersoner drager økonomisk gevinst af flygtningene og den svage danske udlændingelov i form af organiserede rejser til Danmark, f.eks. fra Tyrkiet til Østberlin og via DDR til Danmark.

Østtyskland profiterer således af udlændinge på Iran og Irak, der opholder sig i Tyrkiet, ved at sælge flyverejser (i form af tur/returbilletter) betalt i dollars.

Fremskridtspartiet ønsker at standse denne ukontrollerede tilstrømning af udlændinge ved at ændre udlændingelovens bestemmelser, således at det igen bliver muligt for politiet at afvise udlændinge direkte ved grænsen forinden indrejse i Danmark.

Fremskridtspartiet ønsker især at omredigere udlændingelovens § 7 og herunder i højere grad præcisere flygtningekonventionens artikel 1 A og B, der nøje angiver, hvem der kan betegnes som »de jure-flygtning«, og udskille de facto-flygtningen (B-flygtningen), som i de andre europæiske lande ikke har samme rettigheder som konventionsflygtningen (A-status). Forskellen består i mindre beskyttelse mod udvisning, ringere adgang til sociale ydelser og ingen mulighed for at få det særlige flygtningepas, som konventionen foreskriver til de jure-flygtningen (A-flygtning).

Fremskridtspartiet ønsker også med sine ændringer at standse Østtysklands økonomiske udbytning af de stakkels flygtninge. DDR udsteder i dag transitvisum til flygtninge, som ikke har noget sted at rejse hen, idet de faktisk skal have erhvervet sig visum, forinden de påbegynder rejsen.

Fremskridtspartiet ønsker også at ændre udlændingeloven, således at politiet allerede ved grænsen kan afvise/udvise udlændinge, som har haft opholdstilladelse i et andet land, og som efter udløb af denne opholdstilladelse nu henvender sig til det danske grænsepoliti og påberåber sig at være politiske flygtninge.

Fremskridtspartiet ønsker også at fastholde og konkretisere begrebet »førsteasylslandsprincip« ved at lade politiet afvise/udvise flygtninge, hvor den konventionsbestemte velbegrundede frygt for forfølgelse ikke længere er til stede, fordi flygtningen forinden ankomsten til Danmark allerede har fået ophold og flygtningestatus i et andet land.

Som eksempel herpå kan nævnes de iranske flygtninge, som er kommet til Danmark via DDR fra Tyrkiet. I disse tilfælde er Tyrkiet første asyl-land, og de pågældende udlændinge er ikke at betragte som truede, idet Tyrkiet var et af de første lande, der underskrev flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Med den meget liberale danske udlændingelov for øje har både DDR og Tyrkiet af profithensyn skabt såkaldte »en route-flygtninge« også kaldet refugees in orbit (flygtninge i kredsløb).

Det skal bemærkes, at DDR ikke hører til de 80 lande, som har tilsluttet sig flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Det betyder bl.a., at spørgsmål om udvisning af udlændinge, som er kommet til Danmark på et østtysk transitvisum, udelukkende hviler på eventuelle tilbagetagsaftaler de to lande imellem. Det er ikke forslagsstillerne bekendt, at en sådan aftale er indgået.

Det er i øvrigt forslagsstillernes hensigt at forkorte realitetsbehandlingen af flygtningesagerne bl.a. ved at fjerne den opsættende virkning i den